

Райко Жинзифов

Охрид

Я в полнощ мрачна, беззвездна,
боже, на високо место,
с сълзи во очи, с душа жедна
за Охрид я мислех често.
За Охрид, столица духовна,
за тепла вера тогашна,
как с народна дума свободна,
как с душа чиста, безгрешна
Климент славянска молитва,
божио предаваше слово
во Охрид, во старата църква
сос Кирилово ученье
Как на свой язык народен
проповедвал кротко, мило
дух на любов, дух свободен,
он, калейки сос кадило.
Он в църква с любов, с смирение
он свое словесно стадо
сос Кирилово ученье
напоывал, старо, младо.
И как народ гърмогласно
в стара църква охридска
произносеше согласно
он молитва си славянска.
И сега, о, боже, често
сос Кирлово ученье
от това високо место
пращам ти топли молитви:

Пастир прати им духовей
да пасит славянско стадо,
с дух народен, дух саободен
да утешит старо, младо.

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7369>]